

Østgrønland, men betragter dette som Ingenmandsland. Mindretallet mener, at dette Spørgsmaal nu burde have været afgjort af en Voldgiftsret eller mellemfølgelig Domstol. En saadan Afgørelse havde begge Parter maattet bøje sig for, og det gode venskabelige Naboforhold vilde derved bedst bevares. At fastholde, at Overenskomsten vil sikre et saadant, er meget vanskeligt efter at have læst Forhandlingerne om Overenskomsten i det norske Storting, hvorunder det fra alle Sider hævdedes, at Overenskomstens Vedtagelse er kun en Begyndelse. Maalet er langt videregaaende norsk Indflydelse i Grønland, end Overenskomsten hjemler.

Efter Overenskomsten bliver Danmarks Stilling til norske Undersaatter, der mulig slaar sig ned paa Grønlands Østkyst, meget uklar. Fra norsk Side hævdes, at Danmark vel kan lovgive for Østgrønland, men ikke for der levende Nordmænd, ligesom Danmark efter Overenskomstens Vedtagelse kun i Forbindelse med Norge kan træffe Bestemmelser angaaende Jagt og Fiskeri, der ogsaa skal gælde norske Statsborgere i Østgrønland.

Af saadanne Forhold vil der kunne opstaa de største Vanskeligheder i Forholdet mellem Norge og Danmark.

Medens Mindretallet saaledes ikke mener, at Overenskomsten med Hensyn til at skabe et godt Naboforhold mellem de to Folk vil svare til sin Hensigt, frygter Mindretallet i meget høj Grad for, at dens Vedtagelse vil kunne faa alvorlige Følger for Grønlænderne. Fra alle grønlandskyndige Danskes saavel som Grønlænderes Side er der Enighed herom, og fra Direktøren for Styrelsen af Kolonierne i Grønland har Udvalget modtaget en Skrivelse, som i høj Grad giver Udtryk for denne Frygt. Der hævdes heri, at Oprettelse af faste norske Fangstpladser paa Grønlands Østkyst vil kunne faa skæbnsvanger Betydning for Angmagssalikdistriktets eskimoiske Befolkning, der i de senere Aar tvunget af Ernæringsforholdene har maattet sprede sig langs Kysten, saa der nu findes faste Vinterbopladser til Tingmiarmiut i Syd paa ca. 62° 40' n. Br. og mod Nord op til Nualik paa ca. 67° 15' n. Br. med et efter Forholdene betydeligt Antal Beboere. Faste norske Fangstpladser paa denne Strækning vil betyde, at Eskimoernes Erhvervsmuligheder meget forringes, og det ukontrollerede Samkvem mellem Eskimoerne og de fremmede Fangere vil indeholde en stor Fare for Eskimoerne. Men ikke blot for Østkystens Befolkning rummer faste norske Fangstpladser paa Østkysten Syd for Angmagssalik en Fare, ogsaa Erhvervsforholdene i Vestgrønlands Syddistrikt, Julianehaabs Distrikt, vil komme til at lide meget derunder. Der henvises her til, at Sydgrønlands Landsraad 1918 nægtede Støtte til Oprettelse af en fast Boplads ved Lindenowsfjorden